

mod omvandrende Arbeidsjægende, saaledes mener jeg ogsaa, at det maa siges, at det væsentlig maa bero paa Politimestrens Iver og Nidsfarhed, hvad der kan bringes ud af de Bestemmelser, vi overhovedet have i vor Løsgengerilov; man maa ikke, fordi Sagen muligvis paa denne Maade kan gjøres mere bekendt og lettere for Politiet, sige, at det ellers staar værgeløst, og navnlig maa man ikke sige, at Loven skulde have stillet Samfundet blot lige over for Bagabonderingen. De ærede Herrer have naturligvis ikke Bestemmelserne i Løsgengeriloven saa nærværende, at det er Dem klart, hvad Loven i denne Henseende indeholder; jeg skal da minde om, at den første Paragraf i Loven af 3die Mars 1860 udtaler, at den, som streifer arbejdsløs omkring uden at kunne oplyse, at han er i Besiddelse af Midler til sit Underhold, eller at han i det Mindste søger lovligt Erhverv, bliver som Løsgenger at straffe paa den og den Maade; og der siges fremdeles i § 2, at Enhver, der ikke vides at have Formue, fast Næringsvei eller anden Stilling, der afgiver Betryggelse for, at han finder sit Underhold uden Støde for det Almindelige, kan Politioverigheden affordre Rede og Rig-tighed for, hvorledes han ernærer sig; finder Politiet ikke de Oplysninger, han i den Henseende giver, tilfredsstillende, saa kan det anstille yderligere Undersøgelser, og dersom disse maatte føre til et uheldigt Resultat, kan det give Vedkommende Tilhold om at søge lovligt Erhverv, og dersom han ikke selv kan forstaae sig Arbejde, meddele ham Anvisning paa saadant. Fremdeles kan Politiet give den Paagjældende Tilhold om at møde til visse Tider, og Overtrædelsen af et saadant Tilhold medfører Løsgengerilovstraf. Man er altsaa ikke af Loven stillet værgeløs lige over for Bagabonder. Det er imidlertid ikke dermed min Hensigt at ville indvende Noget imod, at der muligvis kan i Praxis trænges til en Udvidelse og Skærpelse af disse Bestemmelser, og jeg har heller Intet imod, at man i denne Lov om Tilfynet med Omreisende gjør et Forsøg paa at faae skarpere Midler imod saadanne Omstreifere; men jeg har kun troet, at jeg dog maatte neblægge min Protest imod, at det skulde kunne siges, at Principet i Regeringens Lovforslag var at have al Kontrol med Bagabonderne, og at man, ved at vedtage Lovforslaget, udtalte sig for, at det skulde kunne siges, at Bagabonderingen blev givet fri. Som sagt, mine Herrer, Vansteligheden ligger, saaledes som jeg allerede har tilladt mig at antyde, den Gang, jeg forelagde dette Lovforslag, deri, at Bagabonderne ikke gaa omkring med et Stempel paa sig, som siger: Vi ere Bagabonder, at det er saare vanskeligt at træffe Grændsen imellem den Urolige, der egentlig ikke søger Arbejde, men som kun giver Arbeidsjægen til Paaskud for sin Omstreifere, og den virkelig stræbfomme, stiftelige og rolige Arbeidsjægende, som for Alvor drager om for at søge Arbejde. Medens man jo Alle kan

være enig om, at Samfundet er i sin gode Ret til at betrygge sig ved særlige Kontrolforanstaltninger imod den førstnævnte Person, forekommer det mig, at man ogsaa maa være enig med mig deri, at det vilde være Uret at træde op med ikke blot generende, men ogsaa i mange Henseender Frankende Vaand og Vindringer for den sidst omtalte Person, den rolige, stiftelige og fredelige Arbeidsjægende. Man har i Udvalgets Betænkning sagt, at der ikke var nogen Grund til, saaledes som sket i Lovforslaget, at gjøre en Adskillelse mellem Indlændinge og Udlandinge. Efter de Forhandlinger, som her i denne Sal ere førte angaaende det tidligere Afstnit, antager jeg, at jeg ikke vil behøve vidtløftig at dyale ved, at denne Sætning turde være urigtig; thi der er virkelig en stor Forskjel imellem de Anskuelser, der bør søges gjennemsørte i Love, som ere rettede imod Udlandinge, og de, der have Indlændinge for Øie, idet man ved Love, som gjælde Indlændinge, er opfordret til at tage ganske anderledes Hensyn, end man er nødt til, naar man staar lige over for alene Udlandinge; men dertil kommer, at jeg ikke tror, det kan beskrives, hvad der er udtalt i Motiverne til Lovforslaget, at det ogsaa med Hensyn til Fattigforsørgelsen, Fattigvæsenforanstaltninger, har sin store Betydning, hvorvidt der er Tale om Ind- eller Udlandinge. Vel har Udvalget benegtet dette i sin Betænkning, idet det siger, at ganske bortset fra den i § 25 i det Næstfølgende forelagte Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen paatænkte Bestemmelse om, at Udlandinge kun for Fremtiden skulde kunne vinde Forsørgelsesret her i Landet, naar de have erholdt Indfødsret, saa vil det vist saa godt som aldrig have været Tilfældet, at nogen Udlanding, der søger Erhverv ved at vandre fra Sted til Sted, har vundet Forsørgelsesret i nogen af Landets Kommuner. Dette er fuldstændig rigtigt; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man kan faae Fattigvæsenudgifter paa anden Maade end netop derved, at en Udlanding vinder Forsørgelsesret i en af Landets Kommuner; der er mange andre Udgifter forbundne med en urolig Person, der skal udfyses. Der er for det Første Tale om foreløbige Fattigudgifter, og der er dernæst Tale om Udgifter ved hans Transport, Forsendelse o. s. v., og det er Udgifter, som man ikke har nogen Udfigt til at faae erstattede, hvorimod det, naar Talsen er om Indlændinge, i alt Fald bliver et indbyrdes Spørgsmaal imellem forskjellige af Landets Kommuner, hvem af dem der kommer til at udrede det Mere eller Mindre; naar en Kommune staar lige over for en Udlanding, saa vide vi meget vel, at de Penge, der i den Anledning blive udrede, ikke ville blive erstattede. Derfor tror jeg, at det vel turde være en Opgave for Lovgivningsmagten at indrette sig paa en saadan Maade, at man faar saa lidt Dryveri med og saa faa Befølgninger paaførte